

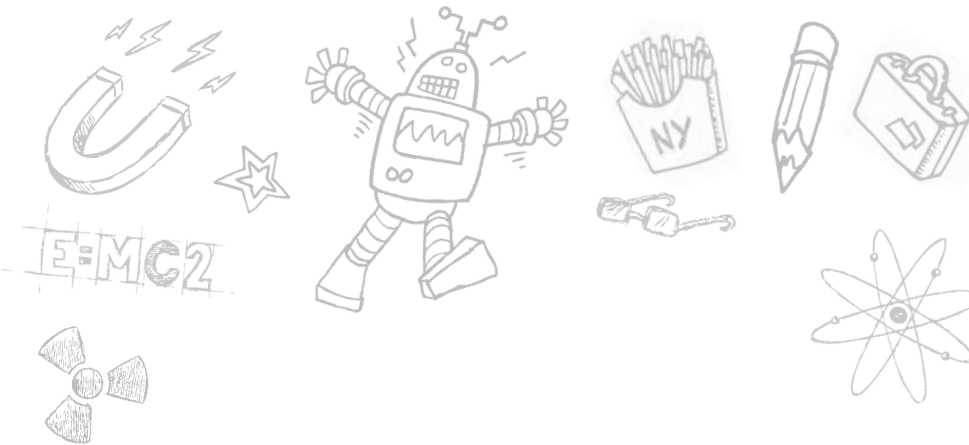
MAXI EINSTEINOVÁ

STROJ ČASU

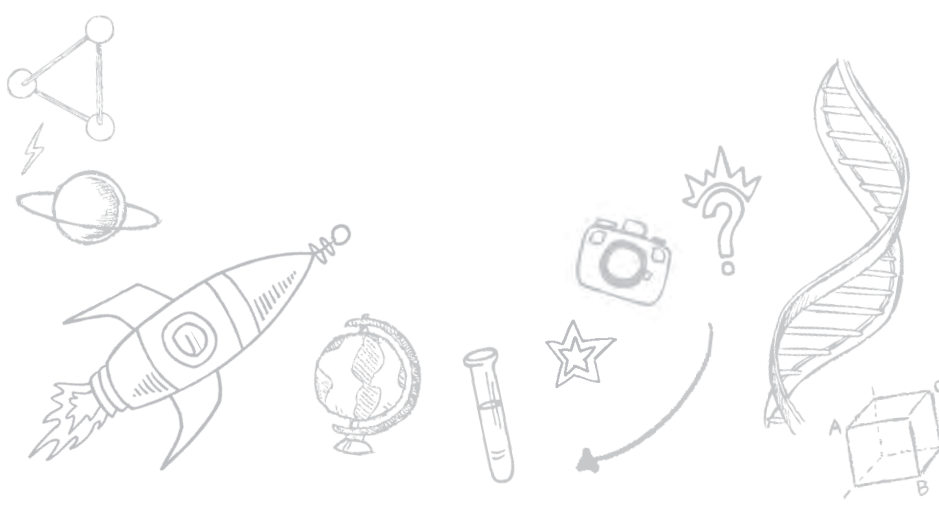

„Rozdiel medzi minulosťou,
prítomnosťou a budúcnosťou
je len ilúzia.“
Albert Einstein

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

MAXI EINSTEINOVÁ STROJ ČASU

Prvý raz vyšlo vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
an division of Hachette Book Group, Inc. v roku 2020.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené.
Akákoľvek podoba so skutočnými žijúcimi alebo historickými
osobnosťami je čisto náhodná a nebola zámerom autora.

Copyright © 2020 by Zero Point Ventures, LLC

Illustrations by Beverly Johnson

Translation © Michaela Hajduková, 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4138-6

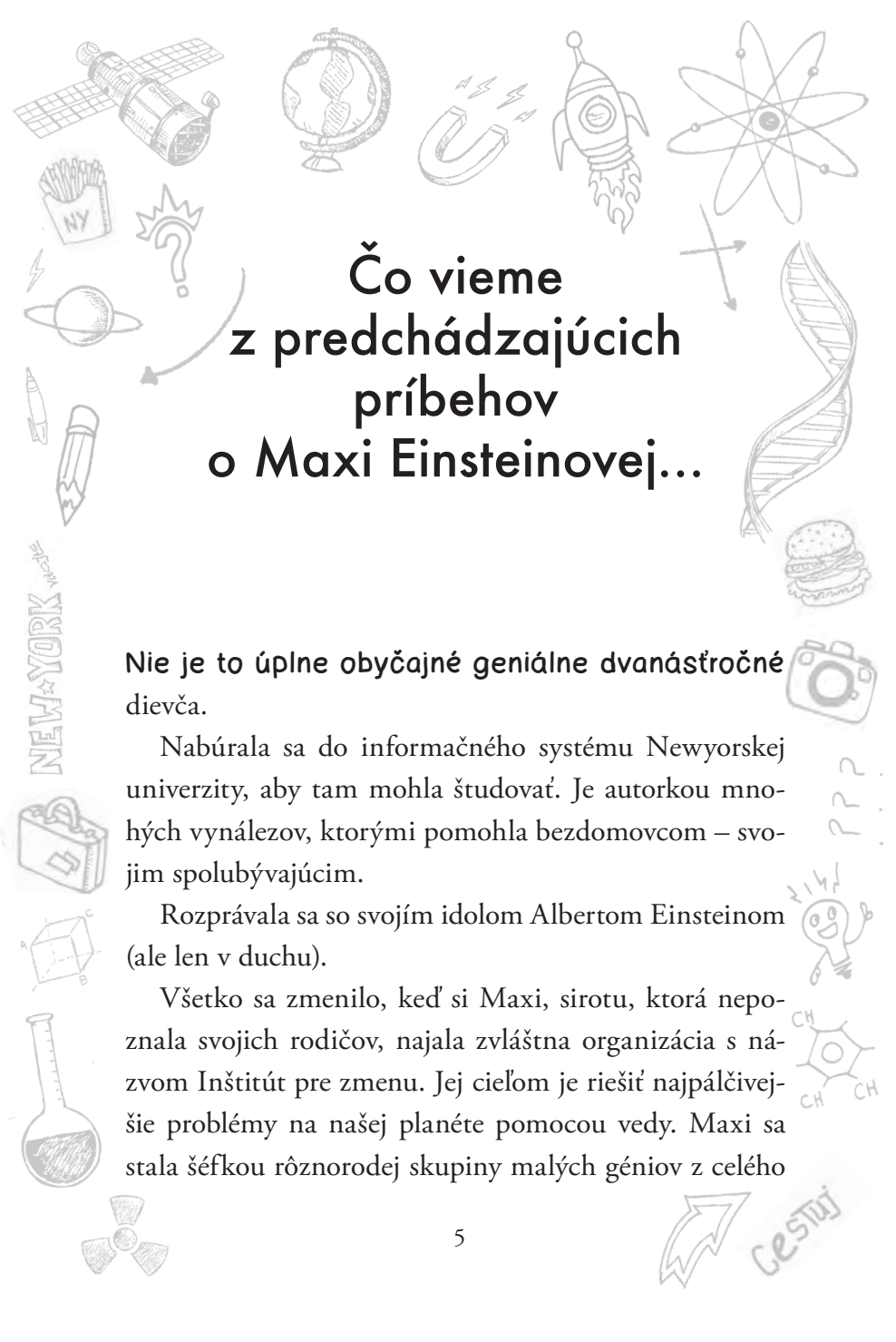
www.slovart.sk

MAXI
EINSTEINOVÁ
STROJ ČASU

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Beverly Johnson

sloart

Čo vieme z predchádzajúcich príbehov o Maxi Einsteinovej...

Nie je to úplne obyčajné geniálne dvanásťročné dievča.

Nabúrara sa do informačného systému Newyorskej univerzity, aby tam mohla študovať. Je autorkou mnohých vynálezov, ktorými pomohla bezdomovcom – svojim spolubývajúcim.

Rozprávala sa so svojím idolom Albertom Einsteinom (ale len v duchu).

Všetko sa zmenilo, keď si Maxi, sirotu, ktorá nepoznala svojich rodičov, najala zvláštna organizácia s názvom Inštitút pre zmenu. Jej cieľom je riešiť najpálčivejšie problémy na našej planéte pomocou vedy. Maxi sa stala šéfkou rôznorodej skupiny malých géniov z celého

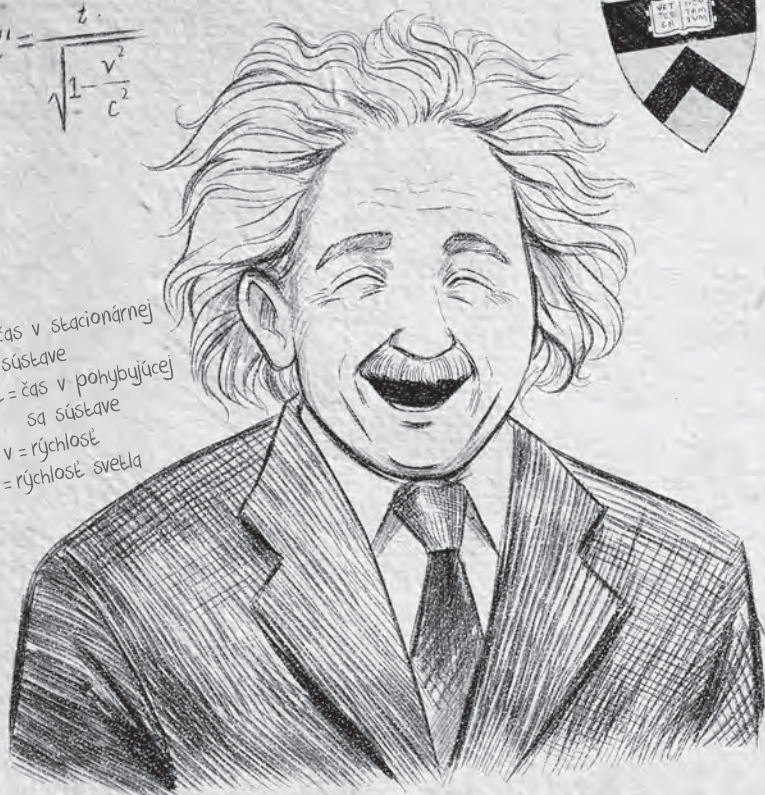
sveta. Spoločne prišli na nové spôsoby elektrifikácie jedného z najzaostalejších miest na planéte a vyčistili vodné zdroje v jednom indickom mestečku.

V dobrých skutkoch však budú môcť pokračovať len dovedy, kým sa k Maxi a jej priateľom nedostane ich hrozivý protivník – spoločnosť Korp.

Spoločnosť Korp totiž urobí čokoľvek, aby Maxi a jej tím zastavila.

$$t' = \frac{t}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t' = čas v stacionárnej
sústave
 t = čas v pohybujúcej
sa sústave
 v = rýchlosť
 c = rýchlosť svetla

„Nikdy nepremýšľam o budúcnosti.
Čoskoro predsa príde sama.“

Albert Einstein

Prológ

1921

Princeton, štát New Jersey, USA

Mladý pár vložil svoju maličkú dcérku do kartónovej škatule vystlanej mäkkou hnedou flanelovou prikrývkou.

„Tu pekne ležkaj,“ ticho a milo sa prihovarila maličkkej mama.

„Dnes večer čakáme vzácneho hosťa,“ dodal ocko.

„Nášho mentora,“ prikývla mama. „Muža, ktorý to všetko začal.“

Rozprestrela ruky a ukázala na zvláštnu zbierku elektronických hračičiek a laboratórnych prístrojov v suteréne skromného príbytku na ulici Battle Road neďaleko Princetonskej univerzity, kde obaja pracovali ako uznávaní profesori.

Boli to mimoriadne tvoriví a vynaliezaví fyzici. Aj preto pre svoju dcérku zostrojili priestor na hranie z kartónovej škatule.

Maličká svoju škatuľu zbožňovala. Usmievala sa, švitorila si, zamotaná do mäkkej prikrývky pozorovala rodičov, ako pobiehajú po miestnosti. Otočili číselníkmi, postláčali gombíky, posunuli páku do polohy „zapnuté“. Rozžiarili sa pestrofarebné svetielka.

O chvíľu v celom suteréne znelo.

„Myslím si, že to profesora Einsteina dostane,“ vyhlásil ocko.

„Aj ja v to dúfam,“ pridala sa mama. „Veď to on nás inšpiroval. Všetko sa podarilo len vďaka nemu.“

Pred rokmi, keď títo mladí ľudia ešte len študovali na Princetonskej univerzite (boli jednými z najmladších študentov, pretože obaja boli geniálnymi deťmi), sa dostali na prednášku profesora Einsteina o všeobecnej relativite a odvtedy pracovali na jej maximálnom praktickom uplatnení.

Turbonabíjačka bzučala a magnety spaľovacieho motora v suteréne sa točili tak nahlas, že rodičia takmer nezačuli zvonček.

„To je on!“ vykrikol ocko. „Je tu! Profesor Einstein osobne!“

„Nezabudol si vyzdvihnúť pomarančovú tortu a ja-

hody?“ opýtala sa mama a obaja bežali k dreveným schodom vedúcim do predsiene.

„Nie, zlatko. No ešte treba vyšľahať šľahačku...“

„Až po predvedení, dobre?“

Leteli hore schodmi pozdraviť hosťa, dcérku nechali v suteréne. Fascinovane vnímala zvláštne zvuky a dívala sa na žiarivé dúhové blikajúce svetielka.

Vyliezla zo škatule na studenú betónovú dlážku. Na oknách suterénu už bola námraza aj zvnútra, dlážka sa čoraz viac ochladzovala.

Dieťaťko sa ponáhľalo okolo drevených debničiek naukladaných na kopy priamo k otvorenému kufru.

Na veku kufra bola zvnútra páskou prilepená fotografia muža so smiešnymi strapatými vlasmi. Lesklá fotografia odrážala svetlo a priťahovala pozornosť dievčatka. V kufri bolo napchaté aj čosi ako prednáška napísaná na papieri. Maličké dievčatko to, samozrejme, nedokázalo prečítať. Zaujímali ho len jagavé svetielka žiariace a tancujúce v priateľskej tvári bielovlasého pána.

Vodovodné potrubie v strope suterénu mrzlo – zune-
lo a chrčalo.

Na oknách sa nakopila päťcentimetrová námraza.

Dieťaťko videlo, ako vydychuje paru.

Zrazu sa zjavil záblesk oslepujúceho svetla.

Blesk v suteréne.

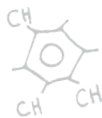
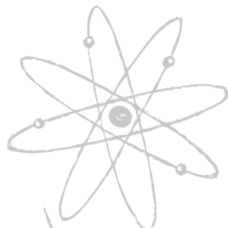
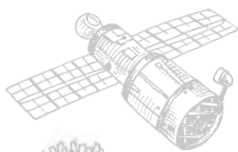
Hluk utíchol.

Chlad pominul.

A celý svet maličkého dievčatka sa navždy zmenil...

???

Súčasnosť Londýn, Anglicko

Cestuj

NEW YORK
WROKLE

NEW YORK

Maxi Einsteinová kráčala po zahmlenom Londýne, rozopnutý plášť za ňou vial ako za superhrdinkou.

Kučeravé ryšavé vlasy stiahnuté do chvosta mala ešte zvlnenejšie než zvyčajne. Bolo jej jasné prečo. Chemické vlastnosti ľudského vlasu spôsobujú, že je citlivý na zmeny množstva vodíka vo vzduchu, a tento fakt, samozrejme, priamo súvisí s vlhkosťou, pretože všetka voda z hmly vznikla z dvoch atómov vodíka na každú svoju molekulu.

Myšlienky o chemických reakciách v jej vlasoch úplne zaujali jej pozornosť. Asi tak na dve sekundy.

Potom sa opäť začala nudiť.

V Londýne netrpezlivo čakala, kedy sponzor Inštitútu

pre zmenu ohlási ďalší projekt. Sponzor menom Benjamin Franklin Abercrombie, ktorého Maxi volala jednoducho Ben. Hoci bol taký bohatý, že sa mohol v peniazoch aj kúpať, bol len o dva roky starší ako Maxi. A veľmi milý. Maxi sa však najviac páčilo, ako míňa svoje peniaze. Dal dokopy skupinu niekoľkých geniálnych detí, ktoré mali riešiť najpálčivejšie problémy sveta bez toho, aby im pomáhali hlavy štátov či politici. A to už bola aká paráda!

Maxi venovala myšlienkam na Bena asi tak nanosekundu, potom sa znova vrátila k nude a frustrácii, pretože, ako sa zdá, prvý Newtonov pohybový zákon, niekedy nazývaný aj zákon zotrvačnosti, sa dvanásťročnej Maxi Einsteinovej vôbec netýka. Newton tvrdil, že teleso v pokoji zostáva v pokoji a teleso v pohybe zostáva v pohybe.

Je to azda problém? Nuž, Maxi Einsteinová nevedela oddychovať. Milovala, keď sa niečo dialo. Zostávať v pokoji nebolo nič pre ňu.

Spomenula si, ako sa rozhodla nevziať si pletenú čiapku, v ktorej sa zvykla flákať po Londýne. Používala ju ako maskovací manéver – zakrývala si ňou strapatú roztancovanú ryšavú hrivu. Jej vlasy totiž fungovali ako maják pre hanebných zločincov, ktorí by za ňou mohli slediť.

A aj sledili.

Temná skupina, ktorá si hovorila Korp, mala mimoriadny záujem zamestnať Maxi. Chceli, aby opustila inštitút a využívala svoj vysoký intelekt v ich prospech, a to aj za cenu, že ju unesú. Našťastie ju jej spolubývajúci v Londýne, ktorý pred veľkou osobnou zmenou pracoval práve pre Korp, uistil, že podľa jeho mimoriadne rozvetvenej siete kontaktov „nemá nikto z Korpu ani len potuchy, že sa niektorý z nich dvoch momentálne nachádza v Londýne, hlavnom meste Veľkej Británie“.

Spolubývajúci Leo vždy hovorieval „Londýn, hlavné mesto Veľkej Británie“. Bežne sa to takto nevraví, ale Leo je trochu divný.

A keďže ju upokojil, že všetko je v poriadku, Maxi sa rozhodla, že čas strávený v Londýne nepremrhá bezduchým čakaním. Odvážne opúšťala prepchatý bytík (Briti hovoria bytom apartmány) v hosteli (o tom rozhodol Ben) a postupne si prezerala všetky miesta v meste, ktoré počas svojho pobytu v Londýne navštívil aj jej vzor Albert Einstein. Hoci oveľa neskôr, no ocitla sa v rovnakých priestoroch ako veľký génus. Maxi uvažovala, že ich možno navštevovanie týchto miest ešte viac zblíži. A ak aj nie, aspoň zažila zábavu a zároveň sa dozvedela niečo nové. Veď ako hovorieval doktor Einstein:

„Jediným zdrojom vedomostí sú skúsenosti.“

Maxi túžila každý deň zažiť aspoň jednu vec.

A preto práve kráčala mestom ponoreným v hmle a mala namierené na miesto, kde ešte nebola: do koncertnej sály Royal Albert Hall. Nachádza sa v južnom Kensingtone, otvorila ju v roku 1871 kráľovná Viktória a meno dostala na počesť jej manžela princa Alberta. V tejto sále sa každoročne odohrá takmer štyristo podujatí – koncerty: rockové, popové i vážnej hudby, balet a odovzdávanie rôznych ocenení. Na fasáde budovy sa nachádzajú hviezdy s vytesanými menami známych osobností, ktoré poctili sálu svojou návštevou – Adele, Eric Clapton, Winston Churchill, Muhammad Ali a, samozrejme, neďaleko dverí číslo päť, Albert Einstein.

Aj v tento večer bol v Royal Albert Hall koncert, ale Maxi nemala lístok.

Myslela si však, že ho na to, aby sa dostala dovnútra, nebude potrebovať.

Mala totiž čosi, o čom s určitosťou vedela, že jej to zabezpečí voľný vstup kamkoľvek.

2

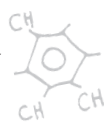
Einstein raz povedal, že „realita je len ilúzia, aj keď veľmi neodbytná“.

Maxi sa teda rozhodla vytvoriť si vlastnú ilúziu reality. Nosila so sebou prázdne puzdro na husle. Išlo aj o malú poctu jej idolu. Albert Einstein začal chodiť na husle, keď mal šesť rokov, a hrával po celý život. Svoje husle volal Lina a vedel krásne zahrať Mozartove sonáty. Podľa jeho slov mu hudba pomáhala, keď uvažoval o svojich teóriách alebo keď pracoval na zložitom experimente.

Maxi teraz dúfala, že jej hudba pomôže vkradnúť sa do Royal Albert Hall.

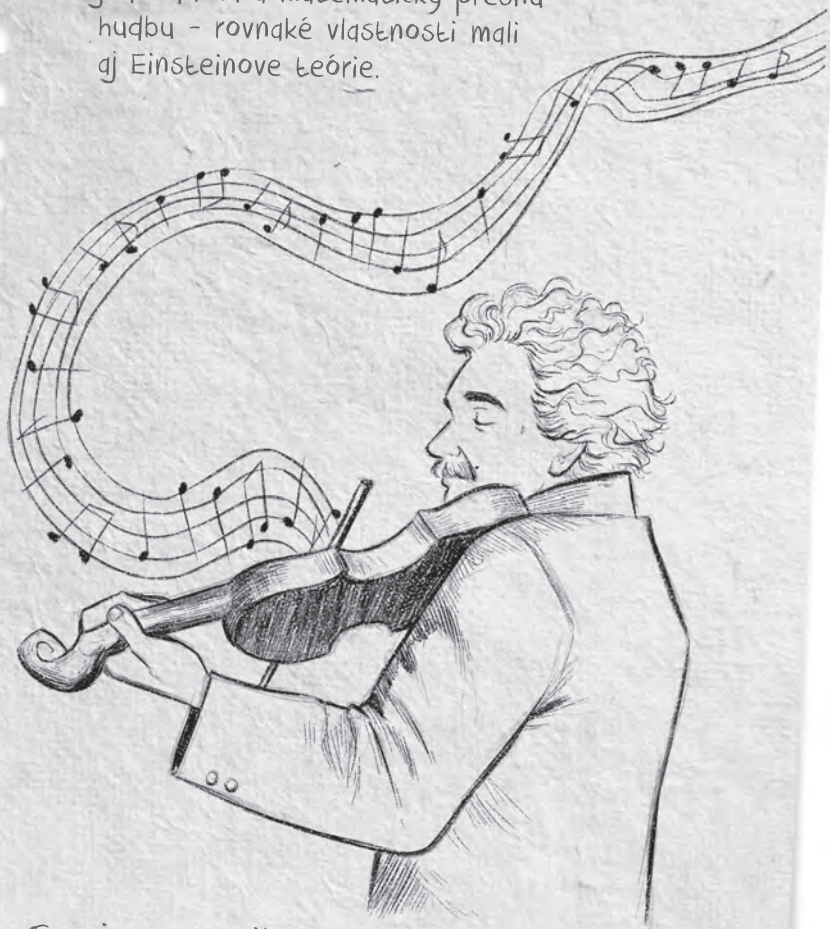
„Prepáčte,“ oslovila prvého strážnika, ktorého zbadala, „kde je vchod pre hudobníkov?“

NEW YORK

CeSTuj

Mozart a Bach skladali jasnú,
jednoduchú a matematicky presnú
hudbu - rovnaké vlastnosti mali
aj Einsteinove teórie.

Svoje sny žijem
prostredníctvom hudby.

Hompálala puzdrom na husle – chcela mať istotu, že si ho strážnik všimne.

„Služobný vchod sa nachádza hneď za rohom, za dverami číslo jeden. Určite to neminiete. Majte sa.“

„Vďaka,“ Maxi sa necítila previnilo, že strážnika oklamala. Veď nikdy *netvrdila*, že je hudobníčka. Len ho nechala vytvoriť si ilúziu reality. A dokonca ani nemusela byť až taká neodbytná.

Vstup cez služobný vchod jej umožnil vyhnúť sa tlačnici pred hlavným vchodom a hlavne kontrolórom lístkov. Tvárila sa, že sem patrí, a o pár sekúnd už stála pri vstupe na pódium.

Tu stál aj Einstein, hovorila si.

Nie, nie, ja som stál trochu viac vľavo, poopravil ju Einstein.

Einstein vedľa nej v skutočnosti nebol. Maxi to takto z času na čas robievala. Mávala úžasné myšlienkové rozhovory s imaginárnym Einsteinom. Pre ňu to nebol len svetoznámy génius, ale aj výnimočný človek, čosi ako dedko, šibal so zmyslom pre humor.

Stála na mieste (alebo tesne vedľa neho), kde 3. 10. 1933 stál jej idol, a po chrbte jej behali zimomriavky. V ten večer profesor Einstein prednášal preplnenej sále o svojom strachu z nadchádzajúcej krízy v Európe, kde práve prichádzal k moci Adolf Hitler a rozvíjal sa fašiz-

mus. Bolo to šesť rokov pred začiatkom druhej svetovej vojny, ale Einsteinovi a ostatným nemeckým Židom už vtedy hrozilo reálne nebezpečenstvo.

Ako tak Maxi stála na rovnakom mieste ako Einstein v úplne inom čase, zo žartu jej napadlo: čo keby tak našla na hranici priestoru a času nejaký záhyb?! Neboľo by skvelé dostať sa cez tento záhyb, vrátiť sa v čase a stretnúť sa so svojím idolom? On tu bol v minulosti a ona práve teraz. Keby sa len ich časové osi podarilo nejako prekryť a skrzyžiť!

Možno by sa im spoločne podarilo nájsť ďalší záhyb v čase a dostať sa do budúcnosti. Maxi by sa dozvedela, čo ju čaká. Alebo by jej doktor Einstein mohol ukázať, ako sa dostane o dvanásť rokov späť a konečne zistí, kto boli jej rodičia.

Maxi bola sirota zrejme od útleho detstva. Rodičov si trochu pamätala. Ale len matne. Mala veľmi nejasné spomienky, také, ako len môže mať bábätko.

Doktor Einstein nemohol realizovať žiadny zo spomínaných nápadov, ale Maxi ho mohla aspoň varovať pred nacistickými lovcami odmien, ktorí ho v Londýne v roku 1933 sledovali.

Čítala som o tom, povedala svojmu imaginárnemu priateľovi. *Mali plán, ako vás počas londýnskeho pobytu zavraždiť.*